

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 22. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1828_227C-txt-shoot-idm1336.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

XIII. Joseph og hans Slægt i Ægypten.

Ægypten var i gamle Dage et meget berømt Konge-Rige, hvor Kongen, hvad han saa end ellers hedde, immer kaldtes Pharao, saa det lod som Kongen var altid den Samme, og det er et forunderligt Land, i mange Maader; men hvad vi her maae især lægge Mærke til, er, at der løber en stor Flod, som kaldes Nilen, langs igiennem Landet, og den Flod troede Ægypterne, som var af Chams Afkom, paa, som en Gud, thi Nilen pleier hvert Aar at oversvømme Markerne paa begge Sider, hvorved de baade vandes og giødes, saa Man behøver blot at besaae dem, for at høste mange Fold; men udebliver denne Oversvømmelse, da har man Misvæxt og Uaar.

Til dette vild-fremmede Land, førde Kiøbmændene Joseph, og solgde ham som en Træl til Pharaos Krigs-Øverste, som kaldtes Potiphar, men da Joseph baade var smuk og klog, og havde Guds Velsignelse med sig, vandt han snart sin Herres Yndest, og blev behandlet ikke som en Træl, men som en Søn af Huset, indtil Potiphars Hustru fik i Sinde at 23forføre ham til Udyd; men da Joseph ikke vilde giøre hendes Villie, fordi det var Synd imod Gud, saa beløi hun ham for sin Mand, og fik ham sat i Fængsel.

Saa kom da Joseph i Fængsel, fordi han ikke vilde giøre Ondt, men derfor var ogsaa Gud med ham, saa han blev ved et frit Mod, og fandt Naade for Fange-Fogedens Øine, og fik, da Guds Time kom, ikke blot sin Frihed igien, men endnu langt større Magt og Ære end han drømde om.

Det hændte sig nemlig, efter to Aars Forløb, at Pharao havde en Drøm, som han blev bange for, og som Ingen af alle Hexe-Mesterne i Ægypten kunde forklare Kongen, saa han fandt det rimeligt. Da traadte en af hans Hofmænd frem, som var hans Mund-Skiænk, og sagde: jeg mindes i Dag, at jeg engang faldt i Unaade hos Kongen, og kom i Fængsel, tilligemed Hofbageren, og da drømde vi i Fængselet hver sin besynderlige Drøm, og der var en Ebraisk Unger-Svend, som forklarede os vore Drømme, og det gik i alle Maader, som han spaaede, saa Bageren blev hængt, og jeg fik mit Embede igien! Da sendte Pharao Bud efter Joseph, og fortalte ham sin Drøm, som var, at der først kom syv fede Kiør op af Nilen, og efter dem syv magre Kiør, som aad de Fede, men blev dog ved at 24være lige magre. Dertil svarede Joseph: Gud lader hermed Pharao vide, hvad Han vil giøre; thi de syv fede Kiør betyder syv frugtbare Aar, og de Magre syv Uaar, som vil fortære Overflødigheden, og frembringe Hungers-Nød; men jeg vil raade Pharao, ved sine troe Mænd, at indsamle, i de syv frugtbare Aar, Femte-Delen af hele Landets Af-Grøde, og gjemme det til Uaarene, thi saa bliver der ingen Hungers-Nød. Den Forklaring og det Raad behagede Pharao særdeles, saa han ikke alene satte Joseph selv til at sørge for Ind-Samlingen af Kornet, men gjorde ham til sin første Minister, og befalede alle sine Under-Saatter at ære og adlyde Joseph, som det var ham selv.

Dengang nu den store Mis-Væxt kom, som strakte sig meget vidt, da blev der Hungers-Nød allevegne omkring, undtagen i Ægypten, hvor der var saa stort et For-Raad, at Folk fra andre Lande strømmede did, og kiøbde af Joseph, som stod for det Hele. Blandt mange Andre kom da ogsaa Josephs Brødre til Ægypten for at kiøbe Korn, og Joseph kiendte dem strax, men de kiendte ikke ham i hans Herlighed, og han gav sig ikke tilkiende, før han havde tugtet dem taalelig for deres Slethed, og prøvet deres Hjerte-Lag mod deres Fader, og deres yngste Broder 25Benjamin; men da han fandt, at de fortrød deres onde Gierning imod ham, og elskede deres gamle Fader, blev han meget glad, og sendte Vogne med dem hjem til det Land Canaan, hvor Jakob boede, for at hente baade ham og hele Slægten ned til Ægypten. Den gamle Jakob turde neppe troe sine egne Øine og Øren, da han hørde, at Joseph levede, og saae de ægyptiske Vogne, men da han mærkede, det maatte være sandt, blev han som en Død der kommer til Live, og skyndte sig til Ægypten, at see sin elskelige Søn, men han holdt dog stille ved Canaans Grændse-Skiel, ved Beershaba, Abrahams og Isaks Brønd, og offrede der Brænd-Offer til sine Fædres Gud. Da taledes Herren til ham, i et Natte-Syn, og sagde: Jakob, Jakob! Jeg er dine Fædres Gud; far du kun ned til Ægypten, og frygt ikke, thi Jeg følger med dig, og gjør dig til et stort Folk, og fører dig omsider tilbage, og dine Øine skal Joseph lukke!

Siden kom Jakob til Ægypten, med hele sin Æt: Halvfjerdsindstyve i Alt, med ham, foruden Hustruerne, og Tyendet; og Pharao gav dem et Landskab, hvor de kunde boe for dem selv, fordi deres Hyrde-Liv var Ægypterne en Vederstyggelighed, og det Landskab kaldes Gosen.

26Jakob var hundrede og tredive Aar, da han kom til Ægypten, og dengang han saae Joseph, sin elskelige Søn, og hængde hulkende af Glæde om hans Hals, da sagde han: nu vil jeg gerne døe; men han levede dog endnu sytten Aar derefter, og da han laae paa sit Yderste, velsignede han alle sine Sønner, og sagde mærkelige Spaadoms-Ord om deres Afkom, og paalagde dem at begrave ham i Abrahams og Isaks Grav, i Canaans Land. Dermed hensov han sødelig, i sine fromme Fædres Tro og Haab, og Joseph førde sin Faders Lig med kongelig Pragt og Følge op til Canaans Land, og jordede det i Abrahams Grav-Sted, i Hulen Makpela, nær ved den Stad Hebron.

Da Jakob var død, frygtede Josephs Brødre for, at han nu vilde hævne sig paa dem, men da Joseph det hørde, sagde han til dem: frygter ikke! I havde vel Ondt, men Gud havde Godt i Sinde med mig, at denne Dag skulde oprinde, og meget Folk holdes i Live!

Joseph blev hundrede og ti Aar gammel, og, skjøndt, han havde været en Høvding i Ægypten, og kun en Hyrde-Dreng i Canaan, saa tog han dog paa sit Yderste det hellige Løfte af de Efterlevende, at naar deres Fædres Gud opførde dem til Landet som Han 27 havde lovet Abraham, Isak og Jakob, da skulde de tage hans Been med sig, og jorde dem der. 1. Mosb. 39-50.